

pak pet-el-in (petelin), kot si že videla pri rešitvah v zadnji številki. Ti si gotovo čisto sama rešila in zgrešila, ker si premalo pomislila.

Tvoje pismo je prišlo po precejšnjih ovinkih v moje roke. Naslovila si ga namreč na upravništvo. To pa zbira le naročnino (denar) in naročnike. Kdor pa hoče v list kaj napisati, pa mora poslati pismo uredništvu. Temu pošiljajo sodelavniki povesti, pesmi in slike. Urednik sprejema tudi rešitve ugank in otroška pisma. Vidiš, tako se tej stvari streže pri »Vrtcu« in pri vseh drugih listih. V drugem razredu se seveda kaj takega še ne učite in Ti prav nič ne zamerim pomote. Povedati pa moram zato, ker delajo enako napako celo odrasli. Ti pa res zaslužijo v spisju »cvek«.

O Tvojih mladih zajčkah, »ki imajo

tudi brkice in tako smešno migajo z gobčki, kot bi hoteli nekaj povedati«, pa bom govoril še z našim stricem vrtnarjem. Ta bo o priliki povedal kaj zanimivega o teh koristnih živalcah.

Veseli me, da Ti je všeč »Hudournikova miška« in »Mikica Mokica«. Za vse pesmi, »ki jih boš lahko tudi v šoli povedala«, bom pa pisal gospodu, ki stresa take stvari kar iz rokava.

V glavnem sem menda povedal vse, kar omenjaš v svojem pismu, ki je prav lepo in za Tvoja leta dovolj pravilno pisano. Pa mi o priliki sporoči, če si res Ivica Koprivica, ali pa samo »koprivica«. Ker vem, da si le pomotoma pozabila na podpis, sem izjemoma napisal odgovor in omenil Tvoje zadevščine, ki naj veljajo tudi za druge. — Prav lepo pozdravljen!

V slovo gospodu katehetu Al. Plantariču

Zapeli ptički so v slovo,
odšli od nas pod sonce zlato,
zaprle cvetke so oko
in legle na jesensko trato.

In tudi Vi greste od nas,
ker Vas previdnost božja kliče,
težko, gospod, nam bo po Vas,
ljubili ste nas otročiče.

Kar ste vsadili nam v srce,
obljubljamo, bo sad rodilo.
Čez leta bo v tolažbo Vam,
da delo tu zastonj ni bilo.

Naj tudi Vaša nova pot
bo polna sreče, blagoslova,
naj Jezus z Vami bo povsod,
naj z Vami gre pomoč Njegova!

Učenci II. a razr. ljudske šole v Kočevju.

Uganke

Zedinjenje (Pak)

Uganka

(M. Jezernik)

Tri mladenke, tri Slovenke
so se poslovile.

Prva sestra soncu šla nasproti,
druga morju po najkrajši poti.

Tretja je doma ostala,
da je z rodod rod vezala.

Mladi ugankarji

(Danica K.)

1. Langus;	5. Lipoglavec;
2. Jeraša;	6. Zastrugar;
3. Zupin;	7. Škufca Milena.
4. Simončič;	

Božična

(Danica K.)

R + 1

Rudšž mnc,
akžzdmž mnc,
urd zd roh,
id onkmnc.

Kdor vse uganke pravilno reši in bo izžreban, dobi v dar nalivno pero.

Rešitev ugank iz 3. številke:

1. Sedmo kolo se zavrti 125 krat.
2. Potegni iz levega in desnega spodnjega kota črti v sredino gornje stranice.
3. V škornje sta vtaknila posteljne noge.

Zaradi pomanjkanja prostora in velikega števila reševalcev ne moremo navesti vseh imen.

Vse uganke je pravilno rešilo 23, dve uganki pa 94 reševalcev. Nepopolnih rešitev je bilo 31.

Izžrebana sta bila: Za prvo nagrado Stanislav Cukjati, uč. 3. razr. v Št. Gotardu, Jelenk 2, p. Trojane, za drugo pa Alojzij Bostič, Podutik 1, p. Ljubljana VII.

Listnica uredništva: Sotrudniki naj oprostite, ker uredništvo ne more hipno vsem ustreči in odgovarjati pismeno. Kar je uporabnega, pride na vrsto ob ugodni priliki. Vračamo samo naročene rokopise. Za dobrohotna poročila in nasvete smo prav hvaležni in se bodo upoštevali, kolikor se upoštevati morejo. — Vsem prav lepa hvala za dobro namero, iskrenost in pravilno razumevanje!

Tonca je postal kmalu znan. Vsi otroci so se zbirali pod hruško, se igrali z njim in ga izvabili večkrat tudi v vas. Mati Polona je bila huda in je Tonca za neposlušnost večkrat kaznovala.

Bilo je ob žetvi. Polona je šla pomagat žet. Tona pa pripravljat drva. Tonca so doma zaklenili. Spal naj bi, a se je le potuhnil. Ko sta oče in mati odšla, je vstal in začel šariti z očetovim orodjem, potem se pa vzel na okno in gledal medenke, ki so se mu kar pod nos ponujale. Skušal jih je doseči, a ni mogel. Oprijel se je križev v oknu in se hotel spustiti na tla. Čez noge mu je tedaj svignil martinček. To ga je tako prestrašilo, da je popustil z rokami in telebnil — v kup peska, ki so mu ga bili pripravili za igranje. Od padcu je mislil, da se je ubil in da je že na drugem svetu. V groznem strahu je čakal, kdaj ga pride Bog soditi. Zavedel se je neubogljivosti in bil prepričan, da bo moral v pekel. Tedaj se je oglasil v bližini pes Crnin. Tonca ne bi rad prišel hudobi v pest, zato je iskal rešitve. Splezal je na hruško in čakal, kaj bo. Sodnega dneva ni bilo, pač pa je prišla Gozduľja s Crninom. Medenke je imela Gozduľja neznansko rada in je vedno oprezala, kdaj ni Polone doma. Ako je bila hiša zaprta, se je previdno približala medenki in jo potresla. Tako tudi ta dan. Ko je potresla prvič in pobirala hruške, je sama s seboj govorila, kaj vse ima doma, a da ji pravih medenk ne morejo pričarati kapljice, ki so v dveh stekleničicah. Z njimi da napravi lahko vse, kar si želi, in še nevidna da lahko hodi, a vendar da ni zadovoljna, ker nimajo njene jedi pravega okusa... Ko je potresla drugič, je stresla s hruške Tonca, ki se je delal, ko ga je pobrala, gluhega in nemega. Tako se ni hotel izdati, da kaj ve o njeni skrivnosti. Gozduľja ga je dala v vrečo med medenke in ga odnesla s seboj. V vreči je Tonca ugibal, ali naj bi jo prerezal — nožek je imel s seboj — da bi ušel. A zaradi Crnina si tega ni upal...

Pod večer se je vrnila Polona z dneve. Prestrašila se je, ko ni našla Tonca. Iskala ga je in ga klicala, ker je mislila, da se ji je skril. Vse iskanje ni nič pomagalo. Mož se je vrnil iz gozda in oba z ženo sta iskala malega. Ko ga nista mogla najti, sta prosila Gozduľjo, da bi ga jima izsledila. Polona, ki je sicer ni mogla videti, ji je obljubila medenk, kolikor bi hotela. Gozduľja je res s Crninom iskala sled za Toncem. Crnin je vohal okoli hiše in zlasti lajal v hruško, kar je tolmačila Gozduľja, da mora biti mali skrit v drevesu. Ko je Gozduľja zadovoljna odšla, je Tona splezal na hruško, kjer je iztaknil — polha in ga ubil...

Drugi dan je Gozduľja prišla zgodaj vprašat, če so našli Tonca. Ko so ji povedali, da je bil v hruški polh, ki so ga ubili, se je oddahnila ter rekla, da je pač Tonca tako čudno končal svoje življenje, kakor ga je čudno začel... Polona je bila žalostna in dolgo ni mogla pozabiti prijaznega otročička.

Ko je tistega popoldne bila odločila Gozduľja vrečo z medenkami in Toncem v svoji koči na klop in zaslislala Polono, kako kliče malega, je odšla s Crninom v vas, da bi videla, kaj bo pri Čevljarjevih. Tonca je v vreči slišal, kako je zaprla vrata in kako je pes odlajal proti vasi. Zadovoljen je bil, da je sam, in začel je premišljevat, kaj naj napravi. Tedaj je skočilo nekaj na vrečo, jo začelo gristi in prišlo do medenk. Tonca je bil prepričan, da je hudoba. Pa je hudoba začela glodati medenke, kar se je Toncu čudno zdelo. Zganil se je in prestrašil hudobo, da je smuknila iz vreče. Stiri noge je imela. V medli svetlobi je to opazil. In hudoba je izginila pod pragom... Tonca je vzel nožek in prerezal vrečo. Medenke so se usule iz nje in še sam se je rešil. Groza ga je bilo v čarovničnem brlogu, a vendar ni pozabil na stekleničici, o katerih je govorila pod hruško. Ob steni je zagledal več steklenic in vzel najmanjši. Vrata so bila zaprta. Kako naj pride iz koč? Začel je grebsti pod pragom in se preril na prosto. Tonca je na vse pomislil in se je oškropil s kapljicami iz manjše stekleničice, da bi bil neviden. Gozduľji ni maral priti več v roke in Crninu ne pod zobe... Domov si ni upal, ker bi ga nikamor več ne pustili. Zdaj bi šel lahko v trg in na grad, o katerem je toliko slišal. Misel, kako se bo pred drugimi otroki postavljaj, ko jim bo pravil, da je bil na gradu, ga je vlekla v gozd. Ko je bral jagode in maline, je zagledal pred seboj kosa. Segel je po njem in ga ujel; ker je bil neviden, je to lahko napravil. Sijalo je večerno sonce skozi drevje in risalo po mahu zlate kolobarčke. Ob kolobarčkih je mislil Tonca na zlatnike, o katerih je slišal doma pripovedovati z velikim spoštovanjem. Zazel si jih je in poškopil tri kolobarčke s kapljicami iz večje stekleničice, da bi postali zlatniki. Na videz se kolobarčki niso spremenili, a vendar je segel po njih in jih pobral. Bili so postali res zlatniki. Tonca je mislil, da so užitni, a ko je poskusil prvega in je bil trd, je menil, da niso še zreli. Vrgel bi jih bil stran, a je le pomislil, da jih ljudje nemara ne jedo in jih uporabljajo za kaj drugega. Zato jih je spravil v žep. Zlatniki so mu v žepku ženketali in peli pesem o denarju. Tonca jo je poslušal in bil ob njej vesel in žalosten. Sklenil je, da ne bo trdega srca in da bo vsakemu pomagal, če bo le mogel...

(Konec prihodnjič.)